

2. Переваги інвестування в Україну [Електронний ресурс] / Портал мерій України. – Режим доступу : http://www.meriaonline.com.ua/pi-avantaje_investitori.php

3. Носова О.В. Інвестиційний клімат в Україні: основні напрями поліпшення / О.В.Носова // Стратегічні пріоритети. – 2011. – № 1. – С. 59-65.

4. Інвестиційний клімат в Україні [Електронний ресурс] / Міністерство економічного розвитку і торгівлі України. – http://www.me.gov.ua/file/link/226937/file/Invest_klimat_19_12_2013.doc.

5. Закон України «Про стимулювання інвестиційної діяльності у пріоритетних галузях економіки з метою створення нових робочих місць» від 06.09.2012 р. № 5205 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon3.rada.gov.ua>.

6. Концепція державної цільової економічної програми розвитку інвестиційної діяльності на 2011-2015 роки [Електронний ресурс] – Режим доступу:<http://zakon2.rada.gov.ua>.

7. Офіційний сайт ЄБА <http://www.eba.com.ua/>

Фень О.В.

студентка,

Український державний університет фінансів та міжнародної торгівлі

СВІТОВИЙ ДОСВІД ВПРОВАДЖЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ ПІДТРИМКИ ІННОВАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ТА МОЖЛИВОСТІ ЙОГО ВИКОРИСТАННЯ В УКРАЇНІ

Інноваційна політика України являє собою форми і методи державного стимулювання науково-технічної діяльності з метою широкого втілення наукових досліджень та розробок у кінцевий результат – нові конкурентоспроможні види продукції, технологічні процеси й організаційні рішення. Функціонування сучасних підприємств відбувається в умовах висококонкурентної економіки. Підвищення ефективності суспільного виробництва шляхом випуску конкурентоспроможної продукції на базі науково-технічних інновацій є актуальною проблемою розвитку економіки України на сучасному етапі.

З 2000 р. в Україні жодного бюджетного року не була виконана визначена статтею 34 Закону України «Про наукову і науково-технічну діяльність» норма щодо забезпечення державою бюджетного фінансування наукової та науково-технічної діяльності у розмірі не менше 1,7% ВВП України. Фактично щорічний розмір бюджетних видатків на науку становив 0,3-0,5% ВВП і сумарно (з усіх джерел) – 0,89%. Дана динаміка зменшення фінансування науки є характерною для країн пострадянського простору, серед яких Україна та Російська Федерація виділяють найбільше коштів, але якщо порівняти ці показники з рівнем фінансування у ЄС, то всі країни СНД значно відстають.

Країни СНД фінансують науку у розмірі від 0,2% до 0,7% ВВП, тоді як більш розвинуті країни ЄС у розмірі 2-3%, як показано у таблиці 1. Звичайно, Україна, маючи намір приєднатися до європейської спільноти, повинна

збільшувати фінансування НДДКР хоча б до норми, що законодавчо визначена на рівні 1,7%, а в перспективі 3% ВВП [1].

Таблиця 1

Питома вага витрат на виконання наукових та науково-технічних робіт у валовому внутрішньому продукті в країнах ЄС, %

Країна	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012
ЄС 28	1.82	1.84	1.84	1.91	2.01	2	2.04	2.07
Болгарія	0,46	0,46	0,45	0,47	0,53	0,6	0,57	0,64
Естонія	0,93	1,13	1,08	1,28	1,41	1,62	2,37	2,18
Іспанія	1,12	1,2	1,27	1,35	1,39	1,4	1,36	1,3
Великобританія	1,7	1,72	1,75	1,75	1,82	1,77	1,78	1,72
Литва	0,75	0,79	0,81	0,8	0,84	0,79	0,91	0,9
Німеччина	2,51	2,54	2,53	2,69	2,82	2,8	2,89	2,98
Польща	0,57	0,56	0,57	0,6	0,67	0,74	0,76	0,9
Румунія	0,41	0,45	0,52	0,58	0,47	0,46	0,5	0,49
Словаччина	0,51	0,49	0,46	0,47	0,48	0,63	0,68	0,82
Угорщина	0,94	1,01	0,98	1	1,17	1,17	1,22	1,3
Хорватія	0,87	0,75	0,8	0,9	0,85	0,75	0,76	0,75
Чеська Республіка	1,22	1,29	1,37	1,3	1,35	1,4	1,64	1,88
Україна	0,99	0,91	0,85	0,85	0,86	0,83	0,73	0,75

Джерело: [2; 3, с. 157]

Наразі Законом України «Про державний бюджет» з 2005 року було призупинено дію статей 21 і 22 Закону «Про інноваційну діяльність», якими передбачено пільги на податки та платежі для інноваційних підприємств. Тобто, в Україні фактично не передбачені пільги інноваційним підприємствам і дія Закону «Про інноваційну діяльність» заблокована.

У 2013 році в Україні із загальної кількості промислових підприємств лише 16,8% впроваджували інновації у виробництво за даними державного комітету статистики України [3, с. 163], тоді як у країнах ЄС цей показник складає в середньому 50% [4].

Цікавим є досвід впровадження інноваційної діяльності в розвинених країнах. Так, основними напрямками державної політики країн ЄС щодо підтримки інноваційних підприємств є: усунення бюрократичних перепон для започаткування бізнесу; надання прямої фінансової підтримки; полегшення доступу до джерел фінансування; зменшення податкового тягаря; підготовка кваліфікованих кадрів для потреб бізнесу.

Варто зауважити, що пріоритетними формами стимулювання малих інноваційних підприємств в інших країнах розвинутої ринкової економіки є:

- пряме фінансування (субсидії, позики), що досягають 50% витрат на створення нової продукції і технологій (Франція, США);
- спрощене оподаткування для підприємств, що діють в інноваційній сфері, у т.ч. виключення з оподатковуваних сум витрат на НДДКР і списання

інвестицій на НДДКР, пільгове оподаткування університетів та НДІ (Японія);

– законодавче забезпечення захисту інтелектуальної власності й авторських прав;

– надання позичок, зокрема без виплати відсотків (Швеція);

– цільові дотації на науково-дослідні розробки (у всіх розвинених країнах);

– створення фондів впровадження інновацій з урахуванням можливого комерційного ризику (Великобританія, ФРН, Франція, Швейцарія, Нідерланди);

– відстрочення сплати мита або звільнення від нього, якщо винахід стосується економії енергії (Австрія);

– безкоштовне ведення діловодства за заявками індивідуальних винахідників, безкоштовні послуги патентних повірених (Нідерланди, ФРН);

– програми щодо зниження ризиків і відшкодування ризикових збитків (Японія);

– програми пошуку і залучення талановитих іноземних спеціалістів, включаючи прискорене оформлення їм віз, надання стипендій для навчання і поліпшення умов проживання (Японія, США, Австралія) [1].

Отже, наразі рівень інноваційно-технологічного розвитку України не можна вважати задовільним. Країна значно поступається провідним країнам світу за обсягами фінансування НДДКР, кількістю виконуваних інвестиційно-інноваційних проектів, ступенем розвитку інноваційної діяльності підприємств.

Зважаючи на недостатнє фінансування інноваційної діяльності з державного бюджету та інших джерел, недостатньо високий рівень інноваційної активності вітчизняних промислових підприємств, низький рівень конкурентоспроможності української високотехнологічної продукції на світових товарних ринках, неефективне використання вітчизняного науково-технічного потенціалу, доцільно скористатися досвідом провідних країн світу, який переконливо свідчить, що розвиток інноваційної інфраструктури сприятиме підвищенню конкурентоспроможності держави на світовому ринку.

Список використаних джерел:

1. Лебедева Л.В. Сучасна інноваційна політика держави в Україні: проблеми та перспективи реформування [Електронний ресурс] / Л.В. Лебедева // Ефективна економіка. – 2014. – № 1. – Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=2664>.

2. Research and development expenditure [Electronic Resource] // Eurostat. – Mode of access: <http://epp.eurostat.ec.europa.eu/tgm/table.do?tab=table&plugin=1&language=en&pcode=tsc00001>.

3. Наукова та інноваційна діяльність в Україні: Статистичний збірник. – К.: Держкомстат України, 2014. – 314 с.

4. Рейтинг інноваційності країн ЄС – Innovation Union Scoreboard 2013 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://ec.europa.eu/enterprise/policies/innovation/files/ius-2013_en.pdf.